

PRISIKĖLIMAS

2004 m. Gruodis Nr. 24

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Kristaus Prisikėlimo bažnyčios konsekracija

2004 12 26

Evangelijoje pasakojama apie nepavykusį Erodo bandymą nužudyti Betliejaus Kūdiki. Angelui paliepus, Juozapas paėmė Kūdiki ir su Marija pabėgo į Egiptą, o po karaliaus Erodo mirties vėl sugrįžo į tėvynę. Švesdami Šventos Šeimos šventę, drauge su Juozapu, Marija ir Jėzumi dalijamės jų išgyventais pavojais, tremties vargais ir džiaugsmingo sugrįžimo nuotaika. Mums, tikintiesiems, ypač artimas jų sugrįžimo džiaugsmas, nes ir mes šiandien susirinkome švęsti Kristaus sugrįžimą į tikruosius savo namus, į kuriuos XX amžiaus erodai buvo užtvėrę kelią.

Išties mūsų džiaugsmas yra labai didelis. Juk praėjo 75-eri metai, kol sulaukėme dienos, kai prikelta ir pakonsekruota Kristaus Prisikėlimo bažnyčia – lietuvių tautos prisikėlimo simbolis ir paminklas.

Lietuvos vaikai – dvasininkai ir pasauliečiai – dėkodami Dievui už atgautą laisvę ir nepriklausomybę ir išreikšdami savo dėkingumą dangui nutarė pastatyti gražią šventovę. Jie pasielgė panašiai kaip iš Egipto nelaisvės sugrįžusi Izraelio tauta, Jeruzalėje pastačiusi gražią šventyklą

ir šventų švenčiausioje vietoje padėjusi Sandoros skryniją su Dievo įsakymų plokštėmis. Prieš septyniasdešimt metų arkiv. Juozas Skvireckas pašventino kertinių akmenį ir greitai Lietuvos žmonių aukomis remiama iškilo grakšti šventovė, tarsi paukštė pasiruošusi laisvės skrydžiui.

Anuomet Lietuvos žmonės statė ne tik laisvės paminklą – mūrinę bažnyčią, bet ir gyvąją. Jaunimas mokėsi atsakingai kurti laisvę, buvo branginama moralė ir sveikos šeimos institucija. Žmonės gerbė visais laikais tautos dvasines jėgas ugdytą ir palaikiusią Bažnyčią ir didžiavosi naujam gyvenimui bundančia Tėvyne. Žmonės anuomet suprato, kad reikia ne tik laisvės, bet ir pasiaukojančio tarnavimo, ne tik turtų, bet ir labai tvirtų moralinių pagrindų. Deja, visuotinis tautos augimas sustojo, nes laisvą Lietuvos dangų apgaubė sunkūs okupacijos debesys, atnešę Bažnyčiai, Tėvynei bei geriausiems jos vaikams be galo sunkių išmėginimų.

Prisikėlimo bažnyčia buvo daugybės negandų liudininkė. Toje bažnyčioje, kur turėjo būti dėkojama Dievui už laisvę ir nepriklausomybę, dūzgė staklės, buvo vykdomi penkmečio planai kuriant vadinamojo šviesaus komunizmo rytojų. Nuo

aukštai iškilusio bokšto buvo nuplėštas kryžius ir jo vietoje iškabintas kompartiją šlovinantis lozungas „Slava KPSS“ - Šlovė Sovietų Sąjungos komunistų partijai. Atrodė amžiams palaidotos visos mūsų viltys.

Tačiau Dievo Apvaizda prieš 15 metų leido Lietuvai vėl prisikelti, ir tikime, jog Betliejaus Kūdikis visiems laikams sugrįžo į savo namus. Šios šventovės garbingiausioje vietoje, Švč. Sakramento koplyčioje, bus saugoma ne Sandoros skrynija su Mozės lazda ir Dekalogo plokštėmis, bet Eucharistija. Po eucharistiniais duonos ir vyno pavidalais šioje šventovėje gyvens gyvasis Kristus, kviesdamas visus ne į vergystę ir mirtį, bet į prisikėlimą ir gyvenimą. Jis skelbs: „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki mane, – nors ir numirtų, bus gyvas“ (Jn 11, 25).

Manęs dažnai klausdavo, ką reikš Kaunui Prisikėlimo bažnyčia? Visuomet patikslindavau: ne Kaunui, bet Lietuvai. Iš tikrųjų ką Lietuvai reiškia ši Prisikėlimo šventovė? Tai pats reikšmingiausias Lietuvos ženklas, kuris be žodžių kalbės apie lietuvių tautos prisikėlimą laisvam gyvenimui po dviejų ilgų okupacijų, bandžusių užgniaužti lietuvių kalbą, sunaikinusių šimtus tūkstančių geriausių jos vaikų, bet nepajėgusių palaužti lietuvių dvasios. Prisikėlimo bažnyčia primins, kad laisvei pabudęs lietuvis gyvenimą statė ne ant iliuzijų smėlio, ne ant mirties kultūros, bet ant uolos – Jėzaus Kristaus, kad Lietuva rūpinosi ne tik savo vaikų medžiagine gerove, bet ypač jų dora ir mokė juos būti atsakingais, vieningais ir besirūpinančiais vieni kitais.

Šią valandą esame labai gražioje šventovėje. Joje kasdien bus skelbiamas Dievo žodis, švenčiama Eucharistija ir susitaikinama su Dievu, bet bažnyčia dar nėra užbaigta, kaip nepasibaigęs ir mūsų ėjimas į laisvę. Ši šventovė dar bus puošiama, jos požemyje bus įrengtas ne tik kolumbariumas, bet ir tautos prisikėlimo muziejus; po keliolikos metų spindės visa šventovės aplinka, traukdama miestiečius ir turistus. Viliuosi, kad kas metai taip pat augs ir tvirtės Lietuva.

Dėkoju visiems, kurie rūpinosi, projektavo, materialiai padėjo ir atstatė Kristaus Prisikėlimo šventovę. Dėkoju ir tiems, kurie ne tiek padėjo, kiek kritikavo. Tikiuosi, kad jie bent meldėsi, nes per visą statybą neįvyko jokios nelaimės. Gerųjų žmonių aukos ir valdžios vyrų geranoriška parama prikėlė šią paminklinę bažnyčią. Nuoširdžiausias jiems ačiū. Statybininkų atliktas darbas tikrai didelis ir jo vaisius akivaizdžiai matome. Teatlygina visiems Dievas.

Šią valandą negaliu nepacituoti žodžių iš Viešpaties apreiškimo Saliamonui po to, kai buvo pašventinta Jeruzalės šventovė. Viešpats, pasirodęs Saliamonui, tarė: „Aš išklausiu tavo maldos ir tavo prašymo, su kuriuo kreipeisi į mane, pašventinai

šiuos Namus, kuriuos tu pastatei, ir suteikiau jiems savo vardą amžinai. O tu, jeigu elgsiesi mano akivaizdoje, kaip tavo tėvas Dovydas elgėsi, nuoširdžiai ir dorai, vykdydamas visa, ką tau įsakiau, ir laikydamasis mano įstatų ir įsakų, tada aš padarysiu tavo karališką sostą amžiną. <...> O jei tu ar tavo palikuonys nusigręšite nuo manęs ir nesilaikysite mano įsakymų ir įstatų, kuriuos aš jums daviau, bet eisite ir tarnausite kitiems dievams, juos garbindami, tuomet aš išrausiu Izraelį iš žemės, kurią jiems daviau. <...> Šie Namai taps griuvėsių krūva“ (1 Kar 9). Šiandien nebėra anos gražios šventyklos,- išlikusi tik Raudų siena, kur izraelitai aprauda savo neištikimybę Dievui.

Melskimės ir tikėkime, kad būsimė klusnūs Viešpaties žodžiui, apie kurį Jėzus Kristus pasakė: „Dangus ir žemė praeis, bet mano žodis nepraeis“ (Lk 21, 33). Turėkime viltį, kad po daugelio šimtmečių niekam nereikės raudoti prie šios šventovės griuvėsių dėl savo protėvių klystkelių, kurie geidė tik pinigų ir garbino tik stabus, o Dievo įstatymą užmiršo. Melskime gimusį, už mus mirusį ir prisikėlusį Kristų, kad Lietuva kuo greičiau išsigydytų okupacijos padarytas žaizdas ir prisikeltų šviesiam gyvenimui, ir kad ši šventovė prie šio prisikėlimo kuo vaisingiausiai prisidėtų.

Arkivysk. S. Tamkevičius

Klebono dekanas Vytauto Grigaravičiaus sveikinimo žodis Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios kransekrovimo iškilnija

2004-12-26

Jūsų Eminencija, Ekscelencijos arkivyskupe ir vyskupai. Ekscelencija Prezidente. Didžiai gerbiami ministre pirmininke, Kauno miesto mere, gerbiamieji Seimo, Vyriausybės ir Kauno miesto savivaldybės atstovai.

Prakilnybės prelatai, monsinjorai ir kanauninkai, brangūs kunigai ir diakonai, mielieji parapijiečiai, svečiai ir visi, kurie atėjote čia į naujai atstatytą, naujam gyvenimui prikeltą šventovę.

Atimkite iš Žmogaus tikėjimą, viltį, meilę Dievui ir artimajam, gimtąją kalbą ir Tėvynę ir jis taps mankurtu, aklai vykdančiu įsakymus. Tokiais mūsų tautos žmonėmis norėjo paversti šimtmečiais trukęs caro režimas, Stalino represijos ir penkiasdešimt metų trukusi sovietų okupacijos savivalė.

Ši Kristaus Prisikėlimo bažnyčia yra kaip Dievo malonės ir gailėstingumo stebuklas mūsų Tautai. Leiskite kartu su jumis pasidžiaugti šiuo stebuklu, kuris atrodė niekada neįvyks. Kartu noriu padėkoti Dievui, geradariams ir visiems Jums, kurie prisidėjote prie šios šventovės atstatymo.

Nors trumpai prisiminkime ilgą, 75 metus trukusį sunkų, vingiuotą ir duobėtą statybos bei atstatymo kelią.

Pirmiausia prisiminkime kanauninką Feliksą Kapočių, kuriam 1929 m. buvo pavesta įgyvendinti didingą Lietuvių

tautos sumanymą – pastatyti Kaune didelę, gražią bažnyčią, kaip padėką Dievui už atgautą Lietuvos Laisvę ir Nepriklausomybę.

Istorijos puslapiai byloja, kad šiai idėjai įgyvendinti kanauninkas Feliksas Kapočius pašventė visą savo sumanymą ir energiją, pasiekdamas net JAV lietuvius. Renkant aukas jam talkino kun. Simonas Morkūnas.

Bažnyčia buvo pastatyta, tačiau 1944 m. užėjus sovietams, ji buvo konfiskuota ir 1952 m. J.Stalino įsakymu uždaryta, vėliau paversta radijo gamykla.

1988 m. prasidėjus tautiniam Atgimimui, Lietuvos inteligentija ėmė reikalauti, kad bažnyčia būtų gražinta tikintiesiems. Tuometinė valdžia įpareigojo gamyklos „Banga“ vadovybę nuo 1989 m. iki 1993 m. gražinti pastatą Atstatymo komitetui tokios būklės, kokios jis buvo perimant gamyklos reikmėms.

Tačiau gamyklai bankrutavus šios sąlygos nebuvo įvykdytos, todėl ne pagal paskirtį naudotas bažnyčios statinys Atstatymo komitetui buvo perduotas labai blogos būklės.

Dėl lėšų stygiaus 1993-1997 m. buvo vykdomi tik būtinausi darbai, kuriais norėta apsaugoti pastatą nuo irimo.

Ir tik nuo 1997 m. gavus dalinę vyriausybės finansinę paramą, atstatymo darbai pagyvėjo, bet ne ilgam. Nuo 2002 m. aktyviai ieškant lėšų Lietuvoje bei

užsienyje, dosniųjų tikinčiųjų aukos, ženkli Kauno miesto savivaldybės 4 mln. litų parama (už ką nuoširdžiai dėkojame Kauno mesto merui Arvydui Garbaravičiui ir Tarybos nariams), pagaliau, leido užbaigti būtinausius vidaus darbus ir štai, šiandien švenčiame šviesos pergalę prieš tamsą, teisingumo triumfą.

Atstatymo darbai rūpinosi Kauno ordinaro paskirti klebonai, tai kun. Gintautas Kabašinskas, tuometinis klebonas, o dabar Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis, kun. Viktoras Brusokas. Nuo 2002 m. balandžio mėnesio Dievo valia baigiamieji darbai atiteko man.

Prie šio iškilaus darbo prisidėjo Atstatymo taryba: arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius, architektas Algimantas Sprindys, konstruktorius Juozas Didžbalis, buhalterė Milda Steponavičienė, komiteto nariai: profesoriai Alfredas Smailys ir Vytautas Nezgada, Aloyzas Palskys, Antanas Urbonas, a.a. Jonas Šidiškis ir daugelis kitų. Darbus vykdė „YIT Kausta“.

Dėl laiko stokos nėra galimybės išvardinti visus, kurie nuoširdžiu darbu, didesne arba mažesne auka prisilietė prie Lietuvos laisvės ir nepriklausomybės simbolio atstatymo. Visi šie žmonės įeis į Lietuvos istoriją, tačiau didžiausią turtą jie susikrovė Dievo Karalystėje.

Jūsų Ekscelencija Arkivyskupe Metropolite, maloniai prašau konsekruoti šiuos Dievo namus, paaukoti šv. Mišių auką už gyvus ir mirusius geradarius, už mūsų brangią Tėvynę Lietuvą ir jos žmonių ateitį.

Klebonas dekanas
kun. Vytautas Grigaravičius

ĮSILEISKIME Į SAVO ŠIRDIS GIMUSIJĮ JĖZŪ...

Mieli tikintieji,

Daugiau kaip prieš 2000 metų gimęs Jėzus Kristus gyveno, buvo nužudytas, prisikėlė, įžengė į dangų pas Tėvą, tačiau visada pasilieka su mumis Eucharistijoje. Pats Jėzus prašo mus, kad Jį atmintume, tikėtume Juo, gyventume su Juo kiekvienas pagal pašaukimą, iki kol Jis ateis antrą kartą:

“Tegul neišsigąsta jūsų širdys!

Tikite Dievą – tikėkite ir mane!<...>

Kai nuėjęs paruošiu [jums vietą],

vėl sugrįšiu ir jus pas save pasiimsiu,

kad būtumėte ten, kur ir aš.“ (Jn. 14-1,3).

Tad leiskime žemėje gimusiam Jėzui gyventi mumyse, skleiskime Jo dovanotą šviesą ir meilę, džiaugsimą artimiesiems, nelaimės ištiktiesiems, vienišiesiems ir apleistiems, pagalbos prašantiems.

Džiaugsmingai sutikime Kristaus gimimą! Ramybės, Dievo palaimos Jums 2005-aisiais metais!

*Kristaus Prisikėlimo parapijos klebonas
dekanas kun. Vytautas Grigaravičius*

ĮŠSIPILDŽIUSI LIETUVOS TIKINČIŲJŲ SVAJONĖ

“Daug sunkių dienų pragyveno mūsų tauta. Tarp laimėjimų, piktų kovų ir skaudžių nelaimių, ėjo metai, amžių amžiai. Bet dvasia ir tiek metų žiauriai slopinta tautos ugnis neužgeso. Ji rusėjo mūsų Tėvynės mylėtojų širdyse, nuolat plėtėsi, lieté nudžiūvusius ir numirusius tautos daigus, juos uždegė ir meilės liepsna surišo su gimtine.” (Petras Klimas. Ištrauka iš straipsnio, atspausdinto 1918 m. vasario 16 d. “Lietuvos aide”, Nr.22 (70)).

Tai buvo diena, kai lietuvių tautos didvyriai, vadovaujami daktaro Jono Basanavičiaus, pasirašė Nepriklausomybės Aktą. Praėjo dar keletas metų, kol Lietuva atgavo tikrąją laisvę. 1926 m. sausio 10 d. J. E. Kauno arkivyskupo metropolito Juozapo Skvirecko iniciatyva Kauno Rotušėje buvo sušauktas rinkinių visų visuomenės sluoksnių susirinkimas (iš viso 200 žmonių), kuriame nutarta pastatyti Kaune Kristaus Prisikėlimo bažnyčią – Lietuvos prisikėlimo simbolį.

Pirmuoju būsimosios parapijos administratoriumi buvo kun. Petras Vaitiekūnas, tačiau jį perkėlus dirbti į Jonavą, 1927 m. į jo vietą paskirtas jaunas ir energingas kun. Feliksas Kapočius. 1929 m. jis ėmėsi įgyvendinti didingą tautos troškimą – pastatyti didelę, gražią bažnyčią, kuri simbolizuotų lietuvių tautos atgimimą, išsilaisvinimą iš okupantų vergijos. 1934 metais Lietuvos Eucharistinio kongreso metu buvo pašventintas kertinis bažnyčios akmuo, atvežtas iš Jeruzalės Alyvų kalno. 1940 metų pavasarį buvo baigti pagrindiniai statybos darbai, kuriems atlikti pinigų “po plytelę” aukojo visa

Lietuva. Iki 1940 m. statybai išleista apie 1 mln. žmonių suaukotų litų, iš kurių tik 145 000 litų skyrė tuometinė Lietuvos vyriausybė.

Tačiau viltį atnašauti šiuose Dievo namuose šventas Mišias, juose melstis ir dėkoti Viešpačiui ilgam užgožė sovietų okupacija. Užėjus rusams pastatas buvo konfiskuotas, o po karo paverstas radijo gamykla.

1988 m. Lietuvoje prasidėjo Atgimimo sąjūdis. Mūsų tauta ryžtingai sukilo prieš sovietinį režimą. Tikintiesiems pradėjus reikalauti, 1989 m. kovo mėn. 22 d. Kauno m. liaudies deputatų tarybos vykdomojo komiteto sprendimu Nr. 114 Prisikėlimo bažnyčia buvo gražinta tiems, kuriems ji priklauso. Kartu buvo įregistruoti Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios atstatymo tarybos įstatai ir paskelbti Atstatymo tarybos bei vykdomojo komiteto narių sąrašai.

1993 m. statinys labai blogos būklės buvo perduotas Atstatymo komitetui. Tuo metu Prisikėlimo bažnytėlėje Atstatymo komiteto pirmininku dirbo kun. Gintautas Kabašinskas, vėliau – dabartinis Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis, po to – klebonas kun. Viktoras Brusokas. Dėl nuolatinio lėšų stygiaus atstatomieji darbai buvo vykdomi labai lėtai. 2002 m. arkivyskupas Sigitas Tamkevičius, Atstatymo tarybos Garbės pirmininkas, nutarė paskirti šios parapijos klebonu buvusį Jonavos dekaną kleboną Vytautą Grigaravičių, ir darbai sparčiai pajudėjo į priekį. Didelę patirtį turintis, ne vieną bažnyčią atstatęs ir restauravęs, dabartinis Kauno dekanas kun. V. Grigaravičius, negailėdamas savęs, auko-

damas laisvalaikį, panaudodamas visą sumanumą ir entuziazmą, nepaisydamas piktų išpuolių net spaudoje, nesustodamas siekė užsibrėžto tikslo – įgyvendinti dorų, Lietuvą mylinčių tikinčiųjų svajonę kuo greičiau atstatyti didingą šventovę. Kunigas džiaugėsi kiekviena auka, skirta bažnyčiai, kiekvienu naujai atgimusiu kampeliu, kovojo dėl kiekvieno paaukoto lito, kad nenueitų veltui.

Nuoširdžios, pasiaukojančios visų buvusių ir esamų Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios atstatymo tarybos ir komiteto narių pastangos, tikinčiųjų aukos ir maldos, Kauno miesto finansinė parama, statybininkų darbas pagaliau apvainikuoti pergale. 2004 m. gruodžio 26 d. išsipildo lietuvių tautos svajonė – didingu paminklu įamžinta iškovota laisvė ir nepriklausomybė. Mūsų padangėje išsižiebė skausi žvaigždė, kuri mums atnešė laisvės laikmetį ir kurios nepajėgs užgesinti jokie priešai.

“Kokia aukšta ir kokia šviesi bus mūsų bažnyčia!

Ryto saulėj ji paraus lyg nuotaka, klūpanti jungtvių apeigos džiaugsme; naktį liepsnos iš tolo lyg milžiniška žvakė, uždegta Velykų garbei. Ir keleiviai – pėsti ar važiuoti – išvydę pavasariškai liekną jos bokštą, žinos, kad jau netoli Kauno miestas. <...> Tokius dievnamius stato tik laimingos tautos – taikos ir derliaus metais. <...> Ir mūsų aukuras – bus lyg šventykla senovinė Jeruzalėj, kur padėkos ženklan degė vynos, druska, aliejus ir kviečiai: idant žemėms vaisių aplenkų negandos, o pateptiesiems būtų suteikta švelni ranka ir išmintis.” (Birutė Pukelevičiūtė “Aštuoni lapai”).

Istorijos uždanga praskleidus

KANAUNINKAS FELIKSAS
KAPOCIUS

Birutė
Vasylienė
Dalė Starkutė

Paminklinė Prisikėlimo bažnyčia ir kanauninkas Feliksas Kapočius susieti glaudžiais saitais su Lietuvos istorija, lietuvių tautos laisve ir nepriklausomybe.

Svarbiausieji gyvenimo momentai iš „Biografijų žinyno“ (I t., JAV lietuviai, Vilnius, 1998 m.):

Kapočius Feliksas (1895-05-31, Valtūnuose, Žemaitkiemio vals., Ukmergės apsk. – 1971-07-21 Čikagoje, IL), kunigas visuomenės veikėjas. Kanauninkas (1944m.). 1911 m. baigęs Ukmergės gimnaziją, iki 1918 m. studijavo Kauno kunigų seminarijoje. Tais pačiais metais išventintas kunigu ir paskirtas vikaru į Šėtos parapiją.

1920 -1927 m. Kauno katedros vikaras ir kurį laiką suaugusiųjų g - jos kapelionas.

1927 -1944 m. Kauno Prisikėlimo bažnyčios klebonas.

1929 m. pradėjo bažnyčios statybą. Statybos reikalais 1937 -1938 m. atvyko į JAV.

1944 m. pakeltas Kauno arkivyskupijos Kapitulos Kanauninku. Artėjant frontui, pasitraukė į Vakarus. 1946-1948 m. Vokietijoje ir Austrijoje buvo popiežiaus misijos delegatu, 1949-1950 m. lietuvių sielovados vyr. administratorius.

1950 m. pabaigoje persikėlė į JAV. Nuo 1953 m. amer. Apaštalių karalienės parapijos asistentas Ivankoje, IL.

Apdovanotas Lietuvos didžiojo kunigaikščio Gedimino ordinu.

Iš dr. Petro Mačiulio atsiminimų:

- Šių metų liepos 24 dieną lietuvių šv. Kazimiero kapinėse, Čikagoje, palaidotas buvęs ilgametis Žaliakalnio Prisikėlimo parapijos klebonas ir Kauno arkivyskupijos kapitulos kanauninkas kun. Feliksas Kapočius.

Su velioniu susipažinau ir susidraugavau 1913 m. Kauno kunigų seminarijoje, nors jis buvo vienu kursu už mane vyresnis. 1914 m. pirmojo pasaulinio karo audrai atslenkant prie Kauno, visos mokyklos buvo iškeltos. O 1915 m. vokiečiai užėmė visą Lietuvos teritoriją iki Dauguvos. Seminarijos auklėtiniai išsisklaidė ir su būsimu kanauninku mūsų keliai išsiskyrė.

Pirmieji šventimai po 1915 m. įvyko 1918 m. birželio 3d., kada ir diakonas F. Kapočius priėmė Kunigystės Sakramentus. Pirmiausiai vikaravo Šėtoje pas žinomą rašytoją Žalvarnį. Čia jam teko susidurti su dvarininkais, kurie save laikė lenkais ir savo dvaruose darbininkus laikė tik darbo jėga, labai mažai tesirūpindami jų žmogiška padėtimi. Sunkiai persirgęs šiltine ir palaidojęs savo broliuką, kun. F.Kapočius iš Šėtos buvo perkeltas į Kauno katedrą vikaro pareigoms.

Nuo 1927 m. jis pradėjo eiti administratoriaus pareigas Žaliakalnio parapijoje, kur pastatė laikiną bažnytelę ir ją pavadino Prisikėlimo bažnyčia.

1929 m. kun. F. Kapočius buvo paskirtas Kauno dekanu ir pradėjo rūpintis didelės, gražios bažnyčios statyba. Tuo norėdamas įgyvendinti lietuvių tautos svajonę – kaip padėką Dievui už atgautą nepriklausomybę pastatyti bažnyčią. Pastatyti šiai bažnyčiai reikėjo 3 mln. litų. Kanauninko F. Kapočiaus pasiryžimo dėka

ši Paminklinė bažnyčia buvo pastatyta; klebonas su dviem vikarais nepasistatė sau klebonijos – visos lėšos buvo telkiamos Prisikėlimo bažnyčios statybai.

1944 m. buvo išpėtas, kad “raudonieji” uždės ant jo galvos leteną. Todėl jis su arkivyskupu J. Skvireckiu ir savo vikaru kun. S. Morkūnu pasitraukė iki Austrijos sostinės Vienos. Po kiek laiko mūsų vyskupų buvo nurodytas kandidatu į popiežiaus Pijaus XII įsteigtos III - sios misijos pirmininko postą.

Vatikanui panaikinus misijas, kan. F.Kapočius atvyko į JAV, bet lietuviškose parapijose nepasisekė susirasti kampeilio. Airių kilmės kun. Scea pasikvietė mūsų kanauninką patalkininkauti naujai steigiamojame Angelų Karalienės parapijoje. Čia jis greitai įsigijo žmonių pasitikėjimą ir pagarbą ne tik sau, bet ir visai katalikiškai Lietuvai. Visur ir visais įmanomais būdais jis garsino savo mielą Lietuvėlę. Be kan. F. Kapočiaus tiesioginės paramos ir didysis išeivijos kultūros paminklas – Lietuvos Enciklopedija – vargu būtų išvydusi pasaulį.

Dar keletas minčių iš kun. P.Bubnio prisiminimų:

- “Į Prisikėlimo parapiją Kaune, pas kun. kleboną Feliksą Kapočių”... - smalsi žinia gavus pirmąjį skyrimą, pasibaigus studijoms kun.seminarijoje ir teologijos fakultete.

Kristaus Prisikėlimo parapija buvo populiariausia tarp to meto besikuriančių bažnyčių, o jos statomoji paminklinė tautos prisikėlimo šventovė ant aukšto bokšto iškėlė kryžių, matomą iš toli nuo miesto. Parapijos klebonas, kun. F. Kapočius garsėjo uolumu, naujoviškumu, tvarka ir ypač punktualumu. Buvo gyva viltis netrukus persikelti su pamaldomis į naują, erdvią ir visą miestą puošiančią bažnyčią.

Išsipildė šviesiausia mūsų tautos svajonė – naujam gyvenimui atgimė Kauno Kristaus Prisikėlimo bažnyčia. Įvykdėme savo pažadą Viešpačiui.

Laimink, Viešpatie, kiekvieną mintį, telkusių žmones šios šventovės statybai ir atstatymui.

Laimink, Viešpatie, kiekvienas rankas, kūrusias šios šventovės grožį.

Laimink, Viešpatie, kiekvieną širdį, troškusią, kad ši šventovė taptų Gyvojo Dievo buvimo vieta.

Nepaprastus dalykus padaro paprasti žmonės.

Laimink, Viešpatie, visus nesuskaičiuojamus geradarius ir aukotojus, kurie po plytelę kėlė aukštyn Tavo šventovę.

Laimink, Viešpatie, visus šios bažnyčios Atstatymo tarybos ir vykdomojo komiteto narius, geros valios žmones, kurie reikalavo gražinti tikintiesiems Dievo namus ir kūrė jų atstatymo projektus.

Laimink, Viešpatie, savo Vynuogyno Darbininkus – kunigus Gintautą Kabašinską, vyskupą Eugenijų Bartulį, Viktorą Brusoką, kurie su malda lūpose ir širdyje dėjo didžiules pastangas, kad kiltų atstatoma mūsų tautos šventovė. Laimink, Viešpatie, ir dekaną kunigą Vytautą Grigaravičių, kurį pasirinkai įstabiu įrankiu, atidavusiu visą sielą, kad užbaigtų šį nepaprastą darbą.

Laimink, Viešpatie, visus mūsų kunigus – gyvosios Bažnyčios statytojus, kad kiekviename žmoguje įstengtų pamatyti brangakmenį, kad ir neapdirbtą, bet tarsi deimantą, kurio taurų spindesį galima išryškinti kantriai ir išmintingai šlifuojant.

Dėkingi parapijiečiai

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu (Aukštaičių 4, Kaunas), nurodant laikraščiu „Prisikėlimas“. Tel. (8-37) 200883

El.paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: http://kaunas.lcn.lt/parapijosprisikelimas

Vyr. Redaktorius parapijos klebonas - dekanas kun. Vytautas Grigaravičius; Giedrius Kalninis, Aušrelė Krunglevičiūtė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis